

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5660/2020
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП из Београда, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Миланка Аврамовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1822/18 од 17.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1822/18 од 17.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1822/18 од 17.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1822/18 од 17.07.2019. године, одбијена је, жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 8716/17 од 28.09.2017. године, којом је одбијен, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужене да му солидарно исплате износ од 2.589.443,48 динара, као и законску затезну камату на износ главног дуга од 1.366.497,60 динара, почев од 12.02.2016. године до исплате, а обавезан је тужилац да туженој ББ, на име име трошкова поступка, исплати износ од 121.450,00 динара. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу

2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду садржину тражене судске заштите, правноснажну пресуду донету применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужене да му солидарно исплате износ од 2.589.443,48 динара са законском затезном каматом, из разлога што уговор од 07.05.2007. године не производи правно дејство према туженима и да их у одсуству њиховог накнадног одобрења не обавезује, с обзиром да ВВ није био овлашћен за закључење уговора, којим би у име и за рачун тужених прихватио било какву новчану обавезу, о чему је одлучено применом чланова 84, 85, 88. и 91. ЗОО.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса у примени материјалног права у истоветној или сличној чињеничној ситуацији. Околности овог случаја укључују утврђење о ништавом пуномоћју употребљеном код закључења уговора као акта предузетог у склопу радњи због којих се води кривични поступак због кривичног дела преваре извршене на штету овде тужених везано за радње рушења њиховог објекта, уступљеног права градње другом лицу, па у даљем предузиманих правних послова и вршених располагања, тако да се не ради о истоврсном чињеничном и правном стању, односно упоредбеној ствари на коју се ревидент позива. Одлуке нижестепених судова су засноване на примени материјалног права одговарајућег околностима овог случаја.

С обзиром да нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 03.12.2009. године. Вредност предмета спора је износ од 2.589.443,48 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност износа од 27.106 евра (1 евро = 95,5282 динара).

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на

дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца недозвољена и на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**